

Natália Szunyogová

**Energie lásky
našla ke mně cestu
ČÁST 2.: SETKÁNÍ**

Natália Szunyogová

ENERGIE LÁSKY NAŠLA KE MNĚ CESTU

aneb

Jak jsem přežila rozpad svého života a
našla nový

(Přeložila: Stanislava Nekvasilová)

Druhá část: Setkání

Úvod

Veřejné tajemství, o kterém každý z nás mluví

Počet lidí s rakovinou roste. Roste i počet jiných onemocnění, stejně jako psychických problémů. Můžeme poděkovat všem znečišťovatelům. Chemičtí vojáci jsou skrytí ve vodě, kterou pijeme, v potravinách, které konzumujeme, ve vzduchu, který dýcháme, chemičtí vojáci jsou všude. Pomalu a smutně kráčíme v objetí trojúhelníku smrti, protože tušíme, že něco není v pořádku. Mlčky přihlížíme. Je to takové veřejné tajemství. Ráda bych tomu nějakým způsobem zabránila, a právě proto vznikla tato kniha. Je to příběh, který se odehrál v trojúhelníku smrti. Přeji vám příjemné čtení.

Brána domova se otevřela a já jsem mohla vstoupit

Můj příběh se odehrál před lety. Všechno začalo dlouhým zvoněním zvonku u dveří, které mě vyrušilo ze spánku, ve kterém jsem byla schovaná velmi dlouho. Totiž, nic se neděje jen tak, bez příčiny, všechno má svůj důvod. Teď už to vím. I tehdy dávno zazvonil zvonek jen proto, protože měl zazvonit, protože mě měl probudit ze zimního spánku. Tehdy jsem to netušila, teď to už dobře vím. Tímto dlouhým zvoněním se mi změnil život.

Vstala jsem z postele, přiblížila jsem se ke dveřím a otevřela jsem dveře. Rozespálá jsem hleděla dopředu, a ještě mi nedocházelo, jestli se mi to zdá nebo už bdím. Přede mnou stála mladá poštačka, která mi podávala záhadnou zásilku do vlastních rukou, pozvánku na setkání ze školy.

Poděkovala jsem a zavřela jsem za poštačkou masivní dveře. Sedla jsem si do svého oblíbeného křesla a otevřela jsem voňavou obálku. Moc mě potěšila milá slova, která byla vyrytá krásnou zlatou barvou do kartičky z tvrdšího papíru, přivoněla jsem k ní, karta voněla domovem.

Představila jsem si, jak vcházím do rodné vesnice a setkávám se se známými a kamarády, které jsem už léta neviděla. Tyto představy mi dělaly dobře. Mé myšlenky, které dlouho spaly, se probudily ze zimního spánku a vešly do chladného kostela, kam jsem chodívala celé

své krásné dětství. Zašly i do základní školy, kterou jsem kdysi navštěvovala.

V představách jsem běhala po kopcích, po lesech, umývala jsem si tvář v místním potoku, koupala jsem se v jezeře ve vedlejší vesnici. Díky vzpomínkám plavaly hormony v mém těle stejně, jako kdysi plavaly ryby v našem rybníce. Zatoužila jsem znovu ucítit vůni své rodné vesnice. Radovala jsem se z přenádherných obrazů v mé probuzené mysli, což mi vyvolalo dobrou náladu. Ucítila jsem velké štěstí. S tímto příjemným pocitem a se starou fotkou na hrudi, na které se usmívali mí milí rodiče, bratr a já, jsem sladce usnula.

Následující ráno jsem se vzbudila a těšila se na nadcházející den, který i přinese mnoho nového. Dnešní den je ve znamení tajemného návratu, který může přinést něco nového, krásného, může přinést i velkou lásku. Takový návrat domů může chutnat různě. Plná vzrušení jsem se těšila domů, i když jsem vůbec netušila, co mě doma čeká.

Pozvánka na setkání ze základní školy po dvaceti letech byla znamením, že nastal čas, vrátit se. Těšila jsem se na blížící se setkání se spolužáky. Od těch dávných časů, co jsme se naposledy viděli, uběhlo už mnoho času, mnoho se stalo, mnoho se změnilo.

Překročila jsem hranice našeho státu, který mě přivítal s otevřenou náručí. „Je to tu překrásné, miluji to tu, těším se domů!“, zakřičela jsem. Vstoupila jsem do rodné krajiny a uvědomila jsem si tu nádheru lépe. Příroda mi připravila to nejhezčí přivítání, jaké jen mohla. Svítlo oslňující slunce, ostré paprsky dopadaly na mě i na líbeznou krajinu, kterou jsem pomalu procházela. Byl začátek května a všechno kolem

mě kvetlo. Vábivá vůně rozkvetlých stromů, obsypaných různobarevnými květy, procházela mým bolavým tělem a léčila mě. Lehká, čistá a přirozená vůně růží působí dnes svěže. Všechny květy jsou vystavené živlům, pučí, kvetou, vadnou, ani nevím, zda jsou si vědomé své krásy. Přirozeně přechází z jedné fáze do druhé. Aroma přírody opíjelo mé smysly a pomáhalo mi zapomenout na všechna trápení. Pán Bůh musel milovat tento čarokrásný kraj, když mu do vínku vlil takovou krásu.

Pohádkové lesy hrály všemi barvami, voňavé květy na kvetoucích stromech vábily můj zvědavý zrak. Cítila jsem vůni jara, která drze vcházela do sportovního auta pootevřeným oknem, ale tehdy mi to nevadilo.

Radovala jsem se, protože každá část úchvatné cesty vytvářela zajímavé obrazy, šikovný malíř by si tu přišel na své, pomyslela jsem si a dál jsem se dívala na malebnost kolem sebe. Tamní příroda byla celé věky inspirací pro malíře, sochaře, básníky, spisovatele, či skladatele. Kdyby jí nebylo, chyběla by píseň, která nás hřeje vždy, když ji slyšíme. Neměli bychom obrazy, na které se můžeme zadívat a uletět do dálav plných krás. Neměli bychom knihy, do kterých jsou vložena slova, která nám tu nádheru připomínají. Neměli bychom zajímavé sochy, které kopírují velebnost Královny přírody. Skladatelé by neskládali skladby, které připomínají žbluňkání potoka, cestování řek, tanec lesa, zpěv ptáků, či rozhovory zvířat.

Po několikahodinovém řízení jsem pocítila únavu a zastavila jsem na benzínové pumpě. Všichni tu povídali mým rodným jazykem. Balzám na duši po tak dlouhém čase, pomyslela jsem si. Až když je

člověk mimo domov, až tehdy si uvědomí, jak miluje svou rodnou řeč a jak mu chybí. Po dalším úseku cesty jsem zastavila před křižovatkou. Z křižovatky vedlo několik cest. Každá z těch cest by mi něco přinesla, každá z těch cest skrývala nějaké tajemství, které na křižovatce nepoznám. Která cesta je správná? Která z těch cest je ta pravá? Nebo je to úplně jedno, kterou se vydám? Je každá z těch cest správnou volbou? Může mě každá přivést do cíle?

Kroužila jsem po kruhovém objezdu a hledala cestu k mému cíli. Mnohokrát jsem takto hledala cestu, ale nikdy jsem nedostala znamení. A možná jsem je i dostala, ale přes zamlžený zrak jsem je neviděla.

Zastavila jsem u nového motorestu a vystoupila ze svého auta. Nadechla jsem se čerstvého vzduchu a zázrakem jsem ucítila své dětství. Dokonce i tráva kolem mě mi připadala jiná než ta v cizině. Točila se mi z toho všeho hlava, byla jsem jako opilá. Všechno potlačované vyplavalo na povrch, sem patřím, sem mě to táhne! Najednou jsem si to uvědomila. Chtělo se mi křičet i být potichu. Bylo mi smutno a zároveň veselo, chtělo se mi plakat a smát zároveň.

Vešla jsem do malého motorestu a dala si voňavou kávu. Zaposlouchala jsem se do rozhovoru smutných lidí, kteří seděli u vedlejšího stolu. Hovořili nářečím, jakým se mluví v naší vesnici. Povídali něco o hladovém údolí. Zmiňovali, že v té oblasti nic neroste, ničemu se tam nedaří, je tam velká nezaměstnanost a lidé trpí chorobami. Dopila jsem kávu, zaplatila jsem, sedla do auta a pokračovala v cestě.